

като отправяше взор към смиреното в дълбока молитва^л лице на брата си. Време беше Иоан Асен да се погрижи да продължи славния род на Търновските венценосци. Същата мисъл изникна и в ума на мъдрия и многоучен епископ Григорий – който придружаваше винаги царя при пътуването му и беше негов най-верен съратник и логотет на държавата – когато след богослужението високите гости се оттеглиха заедно с царските люде в приемната на игумена, за да преговарят за условията на преминаването.

– Снощи аз взех съвет от своите близки и реших да ти предложа мир, приятелство и братство, като пропусна цялата ти войска и се погрижа тя да бъде напълно задоволена откъм храна и подслон в моята земя, чак до границите към Белград, на следните условия...

Иоан Асен се изправи и се поклони. Андрея^{II} Втори също се изправи и устреми взор към лицето на царя, като се мъчеше да скрие безпокойството си и се опитваше в това време да отгатне, по изражението на обкръжаващите го, големината на жертвата, която ще трябва да поднесе.

– Условията са тези. Да ни се върнат Белградската и Браничевската области, които цар Борил незаконно и без всяко право отстъпи на Венгрия по време на Бдинския бунт. Защото той сам бе един незаконен цар и нямаше право да отстъпва части от държавата, за да получава подкрепа, която бе предназначена единствено, за да му запази престола и царския венец.

Андрея бързо се спогледа с граф Геза. Нима имаше време и възможност за отказ? Щом българите бяха решили да си искат обратно Белград и Браничево, кой можеше да ги принуди на променят волята си? Венгрите бяха в ръцете им. Избор нямаше.

– Исканията на българския самодържец не изглеждат прекалени за моето сърце на венгерски крал и добър съсед. Ала от наша страна и ние ще поставим условия, при които можем да се съгласим на това